

18 כולה¹⁵, ועד"ז בנדו"ד, שהוצאת שלשה ספרי תורה
 19 בשמח"ת שייכת ופועלת בכל השנה כולה¹⁶, וכן
 20 הוצאת שלשה ספרי תורה בר"ח ניסן¹⁷ שחל בשבת
 21 שייכת ופועלת בכל השנה כולה¹⁸, ולא עוד אלא
 22 שפועלת גם בשאר השנים שקביעותם שונה, שגם
 23 בהם ישנו הלימוד והוראה ונתינת-כח מהוצאת
 24 שלשה ספרי תורה בר"ח ניסן שחל בשבת, נוסף על
 25 הלימוד והוראה ונתינת-כח מהוצאת שלשה ספרי
 26 תורה בשמח"ת שבכל שנה, כדלקמן.

27 ג. תוכן הענין דהוצאת ספר תורה (ועאכו"כ שלשה
 28 ספרי תורה) מובן מהתפלות שאומרים בעת פתיחת
 29 הארון, שהתחלתם בפסוק¹⁹ "ויהי בנסוע הארון
 30 גו'", "ש"ספר (תורה) חשוב הוא בפני עצמו", אחד
 31 מ"שבעה ספרי תורה"²⁰:

32 הוצאת ספר תורה היא כמו נסיעת הארון, שאז
 33 "ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויבך וינוסו
 34 משנאיך מפניך".

35 וענינו בעבודת כאו"א מישראל (גם בזמן הזה
 36 כשהארון גנוז²¹) – שבחי' משה שישנו בכאו"א
 37 מישראל²² אומר (ממשיך ומגלה) ופועל שיהי'
 38 הענין ד"קומה ה'", הוספה (קימה) בכל עניני
 39 קדושה, "עשה טוב", וכן הענין ד"יפוצו אויבך
 40 וינוסו משנאיך", ביטול ושלילת כל הענינים
 41 הבלתי-רצויים, "סור מרע"²³, היינו, שהוצאת ספר

1 שנאמרה בר"ח ניסן¹², היינו, שבשנה זו מודגש בגלוי
 2 הצד השווה דהקריאה בכל השלשה ספרים, שכולם
 3 שייכים לפרשת החודש, ר"ח ניסן¹³.

4 ב. ויש לבאר תוכן הלימוד והוראה בעבודת
 5 האדם לקונו מהענין דהוצאת שלשה ספרי תורה
 6 ביום הש"ק זה – ע"פ הידוע שבכל ענין¹⁴ יש
 7 לימוד והוראה בעבודת ה', ועאכו"כ בענין עיקרי
 8 וחשוב כהוצאת שלשה ספרי תורה.

9 ובפרטיות יותר:

10 כדי להבין תוכן הענין דהוצאת שלשה ספרי
 11 תורה בר"ח ניסן שחל בשבת בשנים מיוחדות, יש
 12 להקדים תחילה תוכן הענין דהוצאת שלשה ספרי
 13 תורה בכל השנים (בשמחת תורה), ולאח"ז יש לבאר
 14 ההוספה בשנים מיוחדות שבהם מוציאים שלשה ספרי
 15 תורה גם בר"ח ניסן (כשחל בשבת).

16 ובהקדם המדובר כמ"פ שגם הענינים שהם "אחת
 17 בשנה" מהווים לימוד והוראה ונתינת-כח בכל השנה

12) כפשוטו הכתובים "ויהי בחודש הראשון גו' באחד לחודש
 (ר"ח ניסן) הוקם המשכן" (פקודי מ, יז), "ולא יכול משה לבוא אל
 אוהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד ה' מלא את המשכן" (שם, לה),
 ובהמשך לזה "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד" (ראה גם
 תנחומא ריש פרשתנו. ספרי זוטא נשא ז, יא. לקו"ת ריש פרשתנו),
 וכן המשך הפרשה בפרטי דיני הקרבנות, והמשכס בפרשת צו, עד
 לפרשת שמיני, שמיני למילואים, הוא ר"ח ניסן (וראה גם לקו"ש
 חיי"ז ע' 11. סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 508-9. וש"נ).

13) ועד"ז בהפטורה דפרשת החודש – שנוסף לכך שנפרש
 בה גם ענינו של ר"ח (כמ"ש (יחזקאל מו, א-ג) "וביום החודש
 יפתח גוי", "והשתחוו עם הארץ גוי בשבתות ובחדשים וגוי",
 "וביום החודש פר בן בקר גוי"),** מדובר בה אודות קרבנות
 הנשיא***, ובה מרומז הקשר והשייכות לפרשת השבוע, שקרוב
 לסימנה מדובר גם אודות קרבן דנשיא***.

14) אפילו בעניני העולם, ועאכו"כ בעניני תומ"צ, כמ"ש
 (ואתחנן ו, כד) "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה
 את ה' גוי".

(* להעיר מהשייכות ל"שמיני עצרת", שבו מוציאים ג' ס"ת (בא"י – בו
 ביום שהוא גם שמח"ת, ובחז"ל – למחרתו, ביו"ט שני של גלויות (טוש"ע
 שבהערה 5)).

** גם לולי הוספת פסוק ראשון ואחרון מהפטורת שבת ר"ח.

***) ובכמה ק"ק (כמנהג האשכנזים) מוסיפים בהתחלת וסיום
 ההפטורה בפסוקים (שלפני ולאחרי פרטי הענינים ד"בראשון באחד
 לחודש גוי") שבהם מדובר אודות הנשיא. – ולהעיר שכ"ה מנהג
 רבותינו נשיאינו לאחרי קבלת הנשיאות.

****) ולהעיר, שבנוגע לקרבנות הנשיא שבהפטורה מביא רש"י (מה,
 יז) ב' דעות: "הנשיא הזה בכהן גדול מדבר.. במלך מדבר", ובפרשת
 השבוע מדובר אודות שניהם – קרבן ד"כהן המשיח" (ג, ד) וקרבן
 ד"נשיא" (מלך) (ד, כב).

15) ומרומז גם בהלשון "אחת בשנה" – שה"אחת" נמשך
 וחודר "ב(כל ה)שנה".

16) ובפרט ע"פ הידוע שמועדי חודש תשרי, אותיות רשית,
 הם מועדים כלליים שנמשכים ופועלים בכל השנה כולה (סה"מ
 תש"ב ע' 49. ועוד).

17) ובפרט שר"ח ניסן הוא "ראשון גוי' לחדשי השנה", ראש
 השנה לרגלים" (ריש מס' ר"ה. שם ד, א), כמו שמח"ת, שהוא הסיומ
 וחותרם דראש השנה.

18) ויש לומר – גם על החדשים שלפנ"ז, מהתחלת השנה,
 כיון שיודעים כבר (ע"פ הלוח) שר"ח ניסן חל בשבת.

19) בהעלותך י"ד, לה.

20) שבת קטז, רע"א.

21) יומא נב, ב. וש"נ. רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ד.

22) ראה תניא רפמ"ב. לקו"ת פרשתנו ב, א. ובכ"מ.

23) כולל גם – ובעיקר – הפיכתם לקדושה, שעפ"ז יומתק
 שהענין דסו"מ ("ויפוצו אויבך") בא לאחרי הענין דע"ט (אף
 שהסדר הרגיל הוא סו"מ וע"ט), כיון שהכוונה היא גם ובעיקר
 להפיכת הרע לקדושה, שענין זה בא לאחרי שלימות העבודה
 דע"ט. וראה לקמן ס"ו.